

2019 m. balandis

NAUJAS PAVASARIS – „KĄ NAUJO TURI 2000 METŲ SENUMO ŽINIA?“

1. Pažiūrėkime temą pristatantį filmuką.
2. Susipažinkime su mėnesio tema (galima panaudoti pateiktas skaidres):
  - a. Kai kurie sako, kad nors popiežius šv. Jonas Paulius II dažnai minėdavo, kad Bažnyčia išgyvena „naują pavasarį“, šis laikas atrodo panašesnis į žiemą nei į pavasarį, ypač Vakarų Europoje: bažnyčios uždaromos, seminarijos tuštėja, katalikai neina į bažnyčią. Tad kur tas pavasaris? Bet juk pavasaris yra jau tada, kai atsiranda naujo gyvenimo užuomazgų, o ne vien tada, kai visa sužydi ir rengiasi duoti vaisių. Tai laikas, kai vos galime pastebėti prasikalančius pirmuosius tulpių, kitų pavasariinių gėlių daigelius ar prasiskleidžiančius pirmuosius medžių pumpurus, kuriuos iš toliau sunku net įžvelgti. Bet gyvybė yra. Šaknys žemėje atgyja ir vėl išdaigina naują gyvybę. Viltis nėra tuščias optimizmas, kylantis iš naivaus pasitikėjimo, kad ateitis būtinai bus geresnė už praeitį. Krikščioniška viltimi gyvenantys žmonės tampa optimistiškesni, nes žvelgdami į tai, kas vyksta, žino, kad **Dievas net blogiausias situacijas gali perkeisti į gerą savo planą.** „Priartėjus trečiajam Atpirkimo tūkstantmečiui, Dievas rengia krikščionybei naują didelį pavasarį, kurio pirmieji ženklai jau matomi, – rašė Jonas Paulius II 1990 m. išleistoje enciklikoje apie misijinio priesako nuolatinį galiojimą *Redemptoris Missio*. Po 5 metų, 1995 m. kalbėdamas Jungtinėse Tautose, jis minėjo, kad „šio amžiaus ašaros paruošė dirvą naujam žmogiškosios dvasios pavasariui“. Dar po kelerių metų, 1998 m. Sekminių dieną piligrimams Romoje kalbėjo apie Šventąją Dvasią, kuri Bažnyčiai atneša naują pavasarį. Šv. Jono Pauliaus II mintys apie Bažnyčios pavasarį kyla ne iš regimų laiko ženklų ar optimizmo, bet iš pasitikėjimo Dievo gerumu ir ištikimybe.
  - b. Kas vyksta pavasarį? Skleidžiasi augalai, žydi medžiai. Tačiau tuo pat metu yra daug purvo, darbo, be kurio nebus laukiamų rezultatų. Pavasaris yra ne atlygio, bet sunkaus darbo metas. Negalima laukti derliaus nieko nepasėjus, bet nepamirškime, kad šalia kviečių išauga ir piktžolių. Be sėjos, be mūsų įdirbio ir Dievo šviesos derlius neužaugs. Krikščioniškame gyvenime ir versle yra toks dalykas, kaip praleista galimybė. Pavasaris siūlo laikiną galimybę investuoti savo pastangas į ateitį. Tai raginimas rimtai dėti pastangas, o ne sėkmės pažadas. Daugelis pastarųjų popiežių nuorodų apie pavasarį kviečia mus asmeniškai įsipareigoti augti ir auginti. Popiežius Pranciškus taip kalbėjo: „Užduosiu jums keletą klausimų. Ar gali ligotas medis ar augalas gražiai žydėti? Ne! Ar gali medis ar augalas, nelaistomas lietaus ar dirbtiniu būdu, gražiai žydėti? Ne. Ar gali žydėti medis ar augalas, kurio šaknys nukirstos? Ne. Ar be šaknų jie gali žydėti? Ne! **Ir štai žinia: krikščioniškasis gyvenimas turi būti toks, kad žydėtų meilės darbais, darant gera. Tačiau jei neturi šaknų, negalėsi žydėti. O kas yra šaknys? Jėzus!** Jeigu nesi su Jėzumi suaugęs iš pašaknų, negalėsi žydėti. **Jeji nelaistysite savo gyvenimo malda ir sakramentais, ar galėsite žydėti krikščioniškais žiedais? Ne!** Nes malda ir sakramentai palaisto šaknis, ir tuomet mūsų gyvenimas žydi. Linkiu, kad jūsų pavasaris pražystų žiedais, taip pat Velykos skleistųsi žiedais: žydėtų gerais darbais, dorybėmis ir geradarybėmis artimui. Atsiminkite labai gražų posakį iš mano tėvynės: **„Medžio žiedai kyla iš to, kas po žeme.“ Niekuomet neatsiskirkime šaknimis nuo Jėzaus“** (*Ištrauka iš popiežius Pranciškaus katechezės bendrojoje audiencijoje 2018 03 21*).
  - c. Evangelizacijai negalioja gamtos sezonai su vasaros, rudens, žiemos ir pavasario laikotarpiais. Skelbti Gerąją Naujieną yra kasdienė užduotis. „Laiko ženklai“, kaip atsiranda, taip gali ir išnykti. Praėjus pavasariui, kai kurie galimybių langai bus uždaryti. Aišku tik viena: dar reikia daug nuveikti ir tam yra galimybių, kurių anksčiau nebuvo ar jų neatpažinome. „Jeji nuspręsimė laukti, kol mūsų Bažnyčia ir visa katalikų bendruomenė bus pavyzdingo dvasinio būvio, kol visi klausimai išspręsti ir abejonės išsklaidytos, visi skandalai

liks praityje, kol mūsų programoms bei mokykloms reikalingos lėšos saugiai ir tikrai gulės bankuose, kol visi ginčai bus užbaigti, o visi krikščionys ir katalikai gyvens visiškoje darnoje, tai tada niekada nieko nebus padaryta! **Kristus Bažnyčią įsteigė ne šventiesiems bei angelams, bet nusidėjėliams – žmonėms, kaip mes, trokštantiems gėrio ir didingumo, tačiau žinantiems, kad dvasia nori, bet kūnas silpnas.** Daugiau nei du tūkstančius metų tarp mūsų nebuvo tobulos tvarkos ir niekada nebus! Net liepdamas mums skelbti vilties, išlaisvinimo ir išganymo Gerąją Naujieną, Kristus įspėjo, kad mus visada lydės papiktinimai (plg. Lk 17, 1–2).“* Tačiau pirmiausia kiekvienas turėtume paklausti savęs, ką 2000 metų senumo įvykiai turi bendro su šių dienų mano ar mano bendruomenės gyvenimu? Esame nuodėmingi žmonės, kuriems reikia atsivertimo. Bet kokia paguoda žinoti, kad Viešpats eina su mumis! Jis toje pačioje valtyje, tame pačiame kelyje su mumis, net ir tada, kai atrodo, jog miega ar mes Jo neatpažįstame. Jis mūsų neapleido, Jis eina greta. Galbūt kai kurie krikščionys sako: „O kad būčiau gyvenęs Jėzaus laikais ir matęs prisikėlusį Kristų!“ Bet ir Jėzaus laikais mokiniai galėjo lengvai pasiduoti nostalgijai! „Nostalgija verčia žmones sakyti: jei mes būtume buvę ten ir tada, tai šiandien mąstytoje ir tikėtume kitaip! Bet evangelistas Lukas sako, kad net ir tie, kurie ten buvo, nepajėgė Jėzaus atpažinti iki tos akimirkos, kai Jis atvėrė Raštų prasmę ir pasidalino su jais eucharistiniu valgiu. Ankstesnė karta nėra labiau laiminga ar palaiminta sutikusi prisikėlusį Jėzų, nei Jo neregėjusi karta! **Tikėjimas į Jėzų pranoksta visą istoriją, erdvę ir laiką. Luko ir mūsų laikų krikščionys turi tuos pačius esminius elementus, būtinus Viešpačiui atpažinti – Šventąjį Raštą ir Eucharistiją.**“ (*Iš Thomas Rosica „Evangelizuoti sekuliarųjį pasaulį“. Kalba, pasakyta Tarptautinio Eucharistijos kongreso teologijos simpoziume 2016 m. sausio 22 d. Sebu, Filipinuose. Spausdinta „Bažnyčios žiniuose“ 2016 m. Nr. 2 (428).

3. *Apmąstykite popiežius Pranciškaus kalbos valdžios ir visuomenės atstovams Simono Daukanto aikštėje 2018 m. rugsėjo 22 d. ištrauką:*

Semdamiesi stiprybės iš praeities, iš naujo atrandate tas šaknis ir atgaivinate tai, kuomet esate išskirtiniai ir saviti, tai, kas Jūsų valstybei padėjo augti ir nepalūžti: toleranciją, svetingumą, pagarbą ir solidarumą.

Žvelgdami į šių dienų pasaulį, kai girdėti vis daugiau balsų, kurie, pasinaudodami nesaugumu ar kylančiais konfliktais, sėja susiskaldymą ir susipriešinimą ar tvirtina, kad saugumą užtikrinsime ir savo kultūrą išsaugosime tik bandydami atsikratyti kitais, juos sutrypti ar išguiti, Jūs, lietuviai, turite tarti savo žodį: „Priimti skirtumus.“ Megzdami dialogą, būdami atviri ir supratingi, galite tapti tiltu tarp Rytų ir Vakarų. Tai brandžios istorijos vaisius, kurį Jūsų tauta gali pasiūlyti pasaulio bendruomenei, o ypač Europos Sąjungai. Jūs savo kailiu patyrėte bandymus primesti vieną modelį visiems, pagal kurį visi buvo sulyginti siekiant įteigti, kad mažumos privilegijos yra svarbesnės nei kitų orumas ar bendras gėris. Kaip teisingai rašė Benediktas XVI: „Trošksti visuotinės gerovės ir dėl jos stengtis yra teisingumo ir meilės reikalavimas. [...] Artimas mylimas juo veiksmingiau, juo labiau rūpinamasi bendrąja gerove, atitinkančia ir jo realius poreikius“ (Enciklika *Caritas in veritate*, 7). Visiems šiandienos konfliktams bus rasti ilgalaikiai sprendimai, jei jie bus grindžiami konkrečiu dėmesiu asmeniui, ypač patiems pažeidžiamiausiems, ir suvokimu, kad esame kviečiami „praplėsti žvilgsnį, kad pažintume didesnę gėrį, atnešiantį naudą mums visiems“ (Apaštališkasis paraginimas *Evangelii gaudium*, 235).

Šia prasme semtis jėgų iš praeities reiškia skirti ypatingą dėmesį jaunimui, kuris yra ne tik Jūsų valstybės ateitis, bet ir dabartis, jei tik sugebės neprarasti ryšio su tautos šaknimis. Tauta, kurioje jaunimui pakanka vietos augti ir dirbti, padės jauniems žmonėms jaustis svarbiems audžiant socialinį ir bendruomeninį audinį. Taip visi galės su viltimi žvelgti į ateitį. Lietuva, apie kurią jie svajoja, priklausys nuo nenuilstančių pastangų skatinti tokią politiką, kuri jaunus žmones ragintų aktyviai

dalyvauti visuomeniniame gyvenime. Be jokios abejonės, tai taps vilties sėkla, nes suteiks pagreitį dinamiškam procesui, kuriame šios tautos „siela“ ir toliau spinduliuos svetingumu: svetingumu svetimšaliui, svetingumu jaunimui, vyresnio amžiaus žmonėms ir neturtingiesiems, galiausiai – svetingumu ateičiai.

4. Apmąstykite **Šventojo Rašto ištrauką** (iš Evangelijos pagal Luką 24, 25–32 arba visą tekstą 13–35):

Jėzus jiems tarė: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?!“ Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta.

Jie prisiartinio prie kaimo, į kurį keliavo, o Jėzus dėjosį einąs toliau. Bet jie privertė jį pasilikti, prašydami: „Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti...“ Tuomet jis užsuko pas juos. Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių. O jie kalbėjo: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“

5. Apmąstykite asmeniškai arba grupelėje pasidalinkime **šiais klausimais**:

- Kokius darbus reiktų atlikti savo širdyje ar bendruomenėje (parapijoje), kad atėjęs pavasaris duotų daugiau meilės darbų vaisių?
- Ar esu išsakinijęs Kristuje? Ar mano draugystė su Kristumi užkrečiama? Kaip tuo galėtume dalintis su kitais?
- Kada patyrėme tą keistą ir nuostabų „užsidegusios širdies“ jausmą (pavasario prabudimą) klausydami Dievo žodžio per Eucharistiją ar privačiai melddamiesi?
- Kada pasidavėme nostalgijai savo asmeniniame ir bažnytniame tikėjimo gyvenime? Kas padeda iš to išsivaduoti?

6. Turėdami galimybę pasižiūrėkime **vaizdo įrašą**: Kun. Mike'as Schmitzas, „*Įsitraukti į savo parapiją*“.

7. **Melskimės** popiežiaus ir vyskupijos paskelbta mėnesio intencija, užbaikime susitikimą malda.

Už karo zonose dirbančius medikus ir humanitarinės pagalbos darbuotojus, kurie rizikuoja savo gyvybe, kad išgelbėtų kitus. (B)

Melskime, kad prisikėlęs Kristus atneštų naują pavasarį į mūsų širdis ir Bažnyčios gyvenimą, o mes, sustiprinti Dievo žodžiu ir Eucharistija, Jį liudytume vilties stokojančiam pasauliui.

8. **Paklausykime giesmės** „*Tai yra tai, ką Tu darai*“ (su lietuviškais subtitrais) arba pagiedokime kartu.

9. Norėdami pasigilinti į šią temą asmeniškai **paskaitykite**:

Popiežiaus Benedikto XVI enciklika apie krikščioniškąją viltį *Spe salvi*. Katalikų interneto tarnyba, 2008.

Popiežiaus Pranciškaus kalba Laisvės aikštėje Taline 2018 09 25. [Ieškoti eis.katalikai.lt](http://ieškoti.eis.katalikai.lt) >>

Thomas Mertonas. *Nė vienas žmogus nėra sala*. Katalikų pasaulio leidiniai, 2010.

Timas Guénard. *Stipriau už neapykantą*. Katalikų pasaulio leidiniai, 2015.

Kauno arkivyskupijos sielovados projektas
<https://kaunoarkivyskupija.lt/index.php?id=139&ncid=1&nid=6787>

pastoracija@kaunoarkivyskupija.lt